

Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 6.

Číslo 3. Srpen 2016

Vážení čtenáři, milí spoluobčané,

Je tomu právě rok, kdy začal opět vycházet náš, vlastně váš, Heřmanický občasník. Je tedy načase poohlédnout se trochu zpět, podívat se, jak se nám zatím dařilo plnit to, co jsme si dali do vínku. První číslo v srpnu 2015 bylo speciální a týkalo se pátého výročí povodní v roce 2010. V dalších číslech jsme se snažili připomenout trochu historie obce a okolí, aktivit obyvatel a také poukázat na některé současné události a dění v obci. Jak se nám to zatím dařilo, to musíte posoudit vy sami.

Některé poznatky jsme za ten rok získali, ale potřebovali bychom jich více. Některým čtenářům se například zdá, že v historii i v současném dění je hodně prostoru věnováno hasičům. S tím musíme souhlasit, má to ale přinejmenším dva objektivní důvody. Tím prvním je to, že z dostupných historických podkladů je toho nejvíc k použití právě o hasičích. A tím druhým je nesporný fakt, že i v současnosti patří místní hasiči k neaktivnějším složkám v obci. A k tomu je potřeba přidat ještě to, že dobrovolní hasiči při likvidaci požárů a často i záchraně lidských životů mnohdy nasazovali a nasazují ten svůj nebo přinejmenším své zdraví.

Další by se rádi dozvěděli více o současném dění v obci. I s nimi plně souhlasíme, ale opět jsou tu objektivní důvody. Především potřebujeme dostatek informací a v tom nám můžete pomoci i vy. Neustále se přece kolem nás něco děje, co by mohlo zajímat i ostatní. Kolikrát i zdánlivá maličkost může být po zpracování zajímavou zprávičkou.

Zaznamenali jsme i další zajímavé názory. Někteří dříve narození, a nejen oni, s nostalgií vzpomínají na doby, kdy se lidi mnohem častěji setkávali při různých příležitostech. Ať to byly taneční zábavy, poutě, sousedská posezení, ale také společné brigády na zlepšení prostředí obce nebo na pomoc sousedovi v nouzi. Co se jenom při nich zažilo legrace!

Dnes se častěji dává přednost modernějšímu kontaktu prostřednictvím stále dokonalejších technologií, především internetu. A pokrok jde dál, za chvíli se už ani nebudeme muset znát, abychom si domluvili cokoliv. Je to zákonitý vývoj, který posouvá lidské možnosti stále dál. Je to ale taky ta správná cesta ke vzájemnému poznávání? Poznáte třeba z internetu, že i nejbližšímu sousedovi něco chybí, že potřebuje v něčem pomoci? Žádná sebedokonalejší technika nemůže nahradit živý styk mezi lidmi. Myslíte, že nemáme pravdu?

Poslední poznámkou dnešního úvodníku je vlastně prosba. Voláme o pomoc všechny spoluobčany, kteří mají zájem na zlepšení úrovně našeho, vlastně vašeho, Heřmanického občasníku. Přivítáme jakýkoliv příspěvek, podnět, námět či vzpomínku. Nemusíte mít obavy ze zpracování, vše za vás případně upraví redakce. Neberte to v žádném případě jako volání SOS, jen jako prosbu o přátelskou sousedskou výpomoc a spolupráci.

Redakční kolektiv Heřmanického občasníku

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Vážení čtenáři,

než se pustíme do líčení dalších historických událostí v našem okolí, dovolte mi trochu odbočit. Při plnění podmínek výkonnostní turistiky, s níž je můj život neodmyslitelně spjat, jsem musel navštívit všech 12 krajů republiky, konkrétně i určitá místa, a sepsat o tom pro hodnotící komisi zprávu s příslušným potvrzením pobytu. Při prohlídce Těšínska jsem narazil na zajímavou informaci. Žil tam městský písař a podle tehdejších zvyklostí dostal jméno Písmák. Měl syna, který dostal jméno Pismárek, a protože se dobře učil, odešel na studie do Pruska. Tam vystudoval vojenskou školu a začal se věnovat politice. V gramatice Prusů se jeho jméno přeměnilo na Bismarck. Ejhle, jak si s námi dokáže historie zalaškovat!

Otto von Bismarck byl výraznou postavou té doby a velmi silně ovlivňoval evropskou politiku. Od roku 1862 byl pruským ministerským předsedou a zároveň ministrem zahraničí. Usiloval o sjednocení Německa pod pruským vedením. To se mu podařilo po vítězství v prusko-rakouské válce v roce 1866. Vznikl takzvaný Německý spolek, tentokrát už bez Rakouska, po porážce Francie v roce 1871 už to byla Německá říše, v jejímž čele nebyl nikdo jiný než Otto von Bismarck jako kancléř.

Toto vyprávění na první pohled nijak nesouvisí s historií Heřmanic a okolí. Při troše trpělivosti se ale dobereme k tomu, že i nás tyto události určitým způsobem postihly.

Frýdlantsko bylo od nepaměti důležitou trasou a strategickým místem pro obchodníky, ale sehrávalo významnou úlohu i pro válečná tažení. Pro naši exkurzi do minulosti postačí, když se přesuneme do 14. století, konkrétně do doby vlády Karla IV., jehož 700. výročí narození si letos připomínáme. V té době do již existujícího spolku Šestiměstí vstoupila i Žitava a Karel vydal příkaz ke změně obchodních tras směrem na Frýdlantsko. S tím souvisela i nutnost starat se o stav cest a tyto zkvalitňovat. Jenomže Frýdlantsko bylo v té době ještě chudobné a nebylo schopno splnit vždy příslušné nároky zemské vrchnosti na kvalitu cest a zabezpečení patřičných podmínek kupcům. Proto císař Karel několikrát zakázal průjezd touto oblastí. Konkrétně to bylo v roce 1341, to byl ještě pouze mladším králem za života otce Jana Lucemburského, dále pak v letech 1351 a 1356.

Jenomže obchod je obchod, a tak se musely hledat nové cesty, jak v něm pokračovat a nepřicházet o tučné zisky. A tak vznikla nová trasa, známá pašerácká stezka, z Žitavy a Reichenau (dnes Bogatynie), přes Heřmanice a Kristiánov do Dětrichova, dále potom oklikou přes Hág, Frýdlant a Raspenavu až za hranice u Nového Města pod Smrkem. Významně si ekonomicky polepšil Dětrichov, neboť se tam zboží rozdělovalo a část ho putovala do vnitrozemí přes Reichenberk (Liberec). Přesto výnosy z této podvodné činnosti nestačily pokrýt potřeby dětrichovského poplužního dvora, náležejícího heřmanické správě, a poplatky lenním pánům rodu Schwanitzů se sídlem na *ostrožně Kristiánova*.

Z historie obce a okolí

Přeskočíme nyní několik století, v nichž se sice událo mnoho významného, a snad se k tomu postupně ještě vrátíme. I naši oblast postihly události třicetileté války (1618-1648), stejně jako následující úsilí rodu Habsburků o ovládnutí Evropy, o což se na přelomu 18. a 19. století pokoušel i korsický rod Bonapartů. A konečně výše uvedená válka prusko-rakouská v roce 1866. V řadách poraženého rakouského vojska bojovali také muži z Heřmanic a okolí. Domů se však někteří z nich již nevrátili a odpočívají kdesi v cizině. Nejsou však zapomenuti. Letos je tomu 140 let, co jim byl postaven v Kristiánově pomník. O tom ale zase příště.

Bitva u Hradce Králové 3. července 1866

Z historie obce a okolí

Počátky myslivosti v Heřmanicích po válce

Zakládajícími členy Československé myslivecké jednoty, jak se po válce myslivecký spolek nazýval, byli v Heřmanicích pánové Kalenský, Čermák, hajný Houžvička, Salaba starší a Štětka, předsedou byl zvolen pan Kalenský. Později jejich řady rozšířili další členové, mezi prvními Krišal, Vízner, Tesař, Zemler a další.

Ocitáme se na počátku padesátých let minulého století. Svou vlastní klubovnu myslivci tehdy ještě neměli a scházeli se ve srubu pod Vysokým. V té době se ještě nacházel ve slušném stavu. Byla tam kamínka, lavice, stůl se židlemi, na stěnách nejnútnejší nádobí k solidnímu pobytí. A především, pod srubem byl hlavní tah sluk a v podvečerních hodinách to byl jedinečný zážitek je sledovat. No a když se k tomu ještě podařilo střelit prase, což bylo poměrně často, nebyla nouze třeba o smažená játra. Tenkrát ještě nebyla povinnost posílat vzorky na veterinu kvůli podezření na svalovce. Zasněžení vědí, o čem je řeč. Dneska by eurobyrokrati v Bruselu vymýšleli další nařízení, jak znepříjemnit lidem život.

V Obecním lese se nacházela střelnice, která byla v té době v dobrém stavu. Byla obvyklým shromaždištěm myslivců před honem. Tehdy se nějaké velké kontroly na alkohol, jak je tomu dnes, nekonaly, takže přípitky na zdar lovu byly běžným rituálem. Z té doby se taky traduje jedna zajímavá historka. Nimrod Štětka si rád přihnul, což o něm bylo všeobecně známo. V onom památném honu na kance, kdy byl opět značně opivněn, ho předseda Kalenský při rozestavování střelců a honců postavil na kraj sestavy, kde bylo nejméně pravděpodobné, že by se tam zvíře objevilo. Jenomže na milého Štětka vyrazil celý rudl prasat a on v poslední chvíli svou kohoutkovou dvojkou brenekem sundal velkého kance. To bylo slávy v místní hospodě na závěr honu! To se ještě slavilo ve staré výletní restauraci naproti Bufákům. V té době byla v lesích hojnost zvěře, jinak tomu nebylo ani v heřmanické honitbě, kde jsme mohli spatřit i trofeje srnce, daňky a jeleny.

Další svéráznou postavou heřmanických myslivců byl hajný Houžvička. Hájovnu měl tehdy tam, co je dneska Tesařovic chata. My děti jsme k němu vzhlížely s obdivem. Chodily jsme k němu pozorovat ptáky ve voliře, měl také srnu a bažanty. Jeho drsnostný jezevčík měl velké úspěchy v norování.

V té době taky byl používán způsob lovu zvaný výrovka, který je dnes už zakázaný. Na „Husáku“ stál v trnkách suchý dub, na jehož větev se přivázal výr. Na něj nalétávali ptáci, zejména sojky a vrány, kteří se pak stávali snadnou kořistí ukrytých střelců.

Z historie obce a okolí

Kromě lovné zvěře a ptactva nebyla nouze ani o trofejní ryby. Dokládá to jedna moje vzpomínka. V místech, kde je dnes bývalá celnice, se nacházel morušový sad, za ním se rozprostíralo fotbalové hřiště a u něho požární nádrž se stavidlem. Jednoho dne se v ní objevili až půlmetroví pstruzi, plavající břichem vzhůru. Příčinu jejich úhynu jsem se jako kluk nedozvěděl, ale naskýtal se otázka, jak se tam dostali? Nejspíše z Heřmanického potoka, který byl na ryby bohatý.

Třešničkou na dortu v celoroční činnosti byly pro myslivce podzimní hony. A nebylo to žádné troškaření, výřady zvěře v počtu 30 kusů zajíců a 15 bažantů nebyly žádnou vzácností. Vyvrcholením pak byl myslivecký ples, vyhlášený široko daleko.

Myslivci tvořili významnou složku v poválečné obnově společenského života v Heřmanicích, nemalou měrou přispěli k jejímu rozvoji a zaslouží si proto tuto krátkou vzpomínku v Heřmanickém občasníku.

V pozdějších letech došlo ke značnému rozmachu myslivosti, přicházeli noví mladí zájemci, postupně docházelo ke slučování mysliveckých spolků ve větší celky. O tom zase někdy příště.

František Čermák
mladší

heřmanický rodák

Všechny fotografie jsou z internetu

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Věrní čtenáři,

rádi bychom vás seznámili s posledními úspěchy, kterých naše organizace dosáhla. Káva, pohodlné křeslo a nechte se provázet mou maličkostí, kronikářem, fotografem a sv. Floriánem. Jak mi důrazně kladl na srdce (samozřejmě všichni tři), tak vás musím hned na úvod zklamat, jednotlivé disciplíny nebudeme rozepisovat, bylo by to moc dlouhé a nezaujalo by vás to. Takže vezmeme jednotlivé soutěže letem světem, ale nebojte se, o perličky nepřijdete.

Mladí hasiči

Dne 7. 5. jsme se zúčastnili soutěže **CTIF** (co to znamená, sama nevím, protože ani Google to nenašel), který je pouze pro kategorii starší žáci, kde jeden tým má devět členů. Soutěží se v disciplíně *400 m překážek*, kde každý člen má svou úlohu. A druhá disciplína je *požární útok CTIF*, při které musí být **všichni ticho**, což je docela problém. Takže vedoucí na začátku disciplíny vyhlašuje bobříka mlčení. Ale určitě vás zajímá, jak dopadli? Bylo to 19. místo, ale pokud bereme frýdlantský výběžek, tak se umístili na 7. místě (moc složité na vysvětlování, ale jednou snad na to bude čas).

Dne 14. 5. nás očekávaly hned dvě soutěže, a to **O štít města Frýdlant** a **okrsková soutěž hry Plamen**. Obě soutěže jsou totožné, ale přesto rozdílné, při Štítu se hodnotí pouze čas bez trestných bodů a při Plamenu se berou trestné body, ale i čas. Soutěží se v disciplínách *štafeta 4x 60 m*, *štafeta dvojic*, *požární útok*, u Plamene se navíc ještě *hodnotí kronika*, tedy celoroční činnost. A přesně u těchto soutěží se ukáže opora „trenéra“, který musí tým nastartovat. „Když nemůžeš, tak můžeš ještě dvakrát.“ Umístění? Pokud vezmeme Štít, tak se v obou kategoriích umístili na 3. místě. A v Plamenu se mladší žáci umístili na 3. místě a starší na místě 5.

Dne 15. 5. vyčerpané hasiče vedoucí přihlásila do soutěže **Dvojboj svatého Floriána**, který se konal v Liberci-Machníně. První dojem všech byl, že je někdo unáší do divočiny, avšak při zjištění, jací rivalové je čekají, tak pochmurné myšlenky byly tytam a začalo se kalkulovat. Na programu dne byla *tajná disciplína* a *požární útok*. Mladší byli v útoku skvělí až na proudačku, která měla ruce za nástřikovou čárou (škoda, holt byla špatná konstelace hvězd), a chlapci u rozdělovače se rozpojila hadice, takže byl mokrá. Kuriózní na tom je to, že byl pohotový, svou chybu napravil a po ukončení disciplíny se rozbřečel. Ani starší nebyli pozadu, na bahně se sklouzl klučina, co zapojoval rozdělovač (trochu bahna pračka vypere), a proudačka se bouchla o proudnici do kloubu a navíc si holčína přiskřípla ruku. Zní to strašidelně, ale zachovejte klid, „trenér zdravotník“ poskytl první pomoc, obvazů máme dost a tato zranění spíš byly jen naraženiny. Umístění: mladší 15. místo a starší 4. místo.

Dne 18. 6. se pořádala **soutěž ve střelbě ze vzduchovky** v Dětrichově. Pravidla jsme si říkali v HO 1/16, avšak děti nesoutěžily jen v týmu, ale i samy za sebe. Takže každý měl šanci na medaili. Náš tým vystřílel krásné 3. místo.

Co jste, hasiči...?

Dne 26. 6. přišla na řadu soutěž **O pohár velitele SDH Dolní Řasnice**. Zde byla disciplína *požární útok*. Co víc dodat? „Heřmanické mašiny“ ukázaly, kdo je v útocích dobrý, domů jsme odvezli z obou kategorií skvělá 2. místa. A klučina u rozdělovače zase nezklamal, tentokrát však „kostka ve skluzu“ byla delší. Až měl člověk trochu obavy, aby se nikomu nic nestalo. A toto byla také poslední soutěž v sezóně.

Výjezdy

Dne 22. 4. vyjžděla naše jednotka k požáru nízké budovy. Omlouváme se, že tuto zprávu zařazujeme do občasníku až teď, ale tato událost se stala po uzávěrce. Děkujeme za pochopení.

Dne 23. 5. byla hlášena porucha na stavidle rybníka. Za pomoci potápěčů byla tato porucha opravena.

Dne 18. 6. spěchala naše jednotka k čerpání vody ze sklepa rodinného domu.

Dne 25. 6. byl nahlášen úder blesku do rodinného domu.

Dne 27. 7. byla naše jednotka pověřena monitoringem ve Višňové, kde byl vyhlášen 3. stupeň povodňové aktivity.

Soutěže požárního sportu

Dne 25. 6. se tým dospělých mužů zúčastnil soutěže **O povodňovou lopatu** ve vsi Višňová. Úkolem pětičlenného družstva bylo rychle napytlovat písek, postavit val, proudem shodit tři věci, ovšem bez pomoci moderních motorových stříkaček, ale starou dobrou hasičskou stříkačkou. Potom rozebrat val, všechen písek nasypat zpět a pytle i provázky srovnat. Druhá část soutěže byla *tajná disciplína*. První člen musel překonat volným stylem „bazén“, následně druhému členu pumpovat, aby shodil tři PET lahve, které obsahovaly trochu vody. Po zdárném pokusu druhý člen běžel předat štafetu posledním třem, kdy dva uchopili kolečko, každý za jednu rukojeť, a posledního členu odvezli do cíle. A jak si naši chlapi vedli? Obsadili 5. místo.

Téhož dne ještě zdolali **Okrskovou soutěž požárního sportu** v Kunraticích. Zde se vypořádali s *požárním útokem* na skvělém 3. místě. Na **Floriánkově překážkovém běhu** měly Heřmanice své želízko v ohni a to nosí jméno Jaroslav Kohout, který se vypořádal nejen s bariérou, ale i s nepřízní počasí a své kořeny nechal zakořenit na bronzové příčce.

Tímto se loučí naše silná čtyřka a zároveň Vás zveme už **3. 9. na Heřmanické šedesátkování** mladých hasičů, kde Heřmanice budou mít svá želízka. A pro vás, kteří chcete vidět více fotek, tak je naleznete na internetu <http://sdhhermanice.rajce.idnes.cz/>, kde můžete načerpat a vdechnout trochu té naší atmosféry.

TJ Sokol - cvičili jsme pro radost, pro zdraví - Dáša Judlová

Období 1990-2000

Období 1990-2000 bylo velmi náročné. Občas se nám dařilo, některý časový úsek byl smutný. Postupně se snižovala členská základna, což mělo řadu důvodů. Velká část cvičenců odešla do učebních oborů, středních a vysokých škol, několik rodin se odstěhovalo. Tak například v roce 1970 žilo v Heřmanicích 434 obyvatel, ale v roce 1990 již jen 182. Zhoršovalo se i materiální zajištění (hřiště, tělocvična...). Počet členů TJ se pohyboval mezi dvaceti a šesti. Výbor TJ tvořili již třetí desetiletí stejní členové (J. Judl, P. Vaněk, K. Reinhardt, Z. Pavlíček, J. Vaňková a D. Judlová).

V letech 1991-1992 jsme řešili otázku, co udělat se sokolovnou. Údajně se využívala do roku 1955. Po patnáctileté odmlce, kdy jsme v roce 1970 zahájili organizovanou sportovní činnost, byla nutná generální oprava celé budovy, aby mohla sloužit sportovnímu účelu. Průběžně jsme žádali příslušné instituce o opravu sokolovny, nebyly však finanční prostředky. V roce 1992 po projednání situace ve výboru TJ, zastupitelstvu OÚ Heřmanice, Sokolské župě Ještědské Liberec a ČOS Praha bylo dohodnuto, že vzhledem k současné situaci (stav budovy, málo obyvatel v obci...) bude vhodnější budovu prodat. A tak se také stalo. Nechtěli jsme, aby objekt chátral a tím se snižovala jeho hodnota.

Tělocvična v budově bývalé školy (dnes OÚ) by tentokrát nezachránilo malování, nátěr podlahy a oken, uklízení..., jak jsme to dělali v uplynulých dvaceti letech. V důsledku toho, že se postupně zhoršovala kvalita okapů a zatékalo pod základy budovy, začaly být stěny tělocvičny mokré, plesnivé a podlaha se v některých místech propadala. Tělocvična neodpovídala hygienickým požadavkům pro provozování sportovní činnosti. Od roku 1993 jsme ji nemohli používat. Na opravu nebyly finanční prostředky.

Místnost pro stolní tenis (bývalá třída nad tělocvičnou), kde probíhaly soutěže ve stolním tenise a tréninky, byla potřeba pro účely zastupitelstva OÚ Heřmanice. Se stolním tenisem jsme skončili v roce 1995.

Na bývalém hřišti pro kopanou, které jsme přes dvacet let používali pro sportovní činnost společně s místními organizacemi (především Svazarmem a ČSČK) hlavně pro organizování soutěží v kopané, LA disciplín, orientačních běhů, táborů..., začal postupně od roku 1996 vyrůstat areál Výcvikového střediska služební kynologie Celní správy ČR.

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví

Pro sportovní činnost nám zůstalo hřiště pro odbíjenou u bývalé školy (nyní OÚ), které vybudovala parta nadšenců TJ v letech 1985-86. Využívali jsme také zdejší travnatou plochu a okolní krajinu Heřmanic.

Náplní středních cvičebních hodin byly drobné hry, vybíjená a turistika. Mezi obětavé cvičence patřili G. Jersáková, A. Jersák a M. Skalický, kteří i přes těžší sportovní podmínky chodili pravidelně do cvičení. Zapojovali jsme se do akcí v obci, které byly organizovány pro děti, matky, nové občánky, pořádali jsme vánoční besídky. Do roku 1995 jsme organizovali soutěže ve stolním tenise, průběžně jsme uskutečňovali sportovní odpoledne pro děti. Hodně jsme provozovali turistiku.

Dětský den 29. 5. 1999

V roce 1990 jsme se stali součástí Sokolské župy Ještědské Liberec, byli jsme zaregistrováni v evidenci ČOS Praha. Zastupitelé OÚ Heřmanice na společném jednání 3. 3. 1999 informovali výbor TJ Sokol Heřmanice, že s opravou tělocvičny se počítá v roce 2001. Vznikla naděje, že bude vytvořen prostor pro provozování sportovní činnosti a tím možnost více cvičit pro radost, pro zdraví.

Období let 1990-2000 považujeme z pětačtyřicetileté činnosti (1970-2000) za nejtěžší. Rozhodovali jsme o sokolovně, tělocvična byla nefunkční, přišli jsme o místnost pro stolní tenis a fotbalové hřiště. Jednotlivé organizace v obci ukončily svou činnost. Přesto můžeme poděkovat za snahu a vstřícnost OÚ Heřmanice – H. Hofmannové (období 1999-2000), všem členům TJ (20-6) za sportovní aktivitu, rodičům bývalých cvičenců, Sokolské župě Ještědské Liberec – V. Landová, J. Žitná, J. Mácha... za podporu.

Narazili jsme na mnoho překážek, zažili spoustu úspěšných okamžiků, vnímali jsme názory a hodně moudrostí. Myšlenku má i to, že tělesná cvičení mohou nahradit mnoho léků, ale žádný lék na světě nemůže nahradit daná tělesná cvičení. Cvičili jsme.

Dětský den 29. 5. 1999

Dětský den 27. 5. 2000

Výcvikové zařízení služební kynologie – Josef Dušánek

17. a 8. mezinárodní mistrovství psovodů služebních psů Celní správy ČR ve vyhledávání drog a tabáku

a

8. mezinárodní mistrovství psovodů služebních psů Celní správy ČR kategorie všestranný

Heřmanice 5.-9. 6. 2016

Tradiční mezinárodní kynologická akce Celní správy ČR, organizovaná ve Výcvikovém zařízení služební kynologie v Heřmanicích, byla v letošním roce pojata také jako součást letošních oslav výročí založení našeho střediska, které v naší obci funguje už celých dvacet let.

Soutěže, jakou byla i tato, poukazují v očích odborné i laické veřejnosti na služební kynologii jako na cenný nástroj nejen v boji proti nelegální distribuci drog a tabáku, ale i v rámci boje proti mezinárodnímu terorismu, obzvláště s ohledem na bezpečnostní situaci v dnešní Evropě. Současně nabízejí kynologům z naší celní správy možnost porovnat své síly a dovednosti s kolegy z ostatních českých bezpečnostních sborů i ze zahraničí, zejména jim pak ale poskytují příležitost pro upevnění kontaktů a sdílení poznatků a zkušeností a tím i pro rozvoj mezirezortní a mezinárodní spolupráce. Je skvělé, že se akce takového významu konala právě u nás v Heřmanicích.

O významu našich mezinárodních šampionátů pro celý liberecký, hrádecký a frýdlantský region svědčí fakt, že i v letošním roce nad všemi třemi šampionáty převzal regionální záštitu hejtman Libereckého kraje pan Martin Půta. Rezortní záštitu nad touto akcí celní správy, která organizačně spadá pod ministerstvo financí, převzal pak dokonce sám ministr financí České republiky Ing. Andrej Babiš.

Ne nadarmo bylo součástí názvů všech tří šampionátů také slovo mezinárodní. Třináct vlaječek na pozvánkách i plakátech znamenalo, že pozvání na tuto akci totiž přijali vedle soutěžních týmů z celních a finančních správ Německa, Polska, Ruska, Moldávie, Slovinska a Slovenska a Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenska také rozhodčí z USA, Austrálie, Německa a Nizozemí a dále zahraniční pozorovatelé z celních správ Irska, Francie a Gruzie.

O již letité výborné spolupráci mezi kynology bezpečnostních složek svědčí i to, že pozvání k účasti na soutěžích přijala i družstva reprezentující všechny ostatní bezpečnostní sbory ČR, tedy Policii ČR, Službu cizinecké policie, Vězeňskou službu ČR, Armádu ČR a Vojenskou policii a nově také Hradní stráž. I přes mezirezortní a mezinárodní charakter akce se přece jen jednalo o šampionáty Celní správy ČR, a tak necelou polovinu z celkového počtu 44 soutěžících tvořili psovodi z naší celní správy.

Desítky neznámých aut a vám možná neznámých tváří, které jste v prvním červnovém týdnu mohli v naší obci potkávat, však nepatřily jen soutěžícím či rozhodčím, ale také organizátorům, jejichž počet – tak, jak to na podobných akcích bývá – určitě převyšoval počet soutěžících. Nezištná pomoc od kolegů z Generálního ředitelství cel, z ostatních

Výcvikové zařízení služební kynologie

celních úřadů a z ostatních bezpečnostních sborů je již na našich šampionátech tradicí, a tak jsme se i letos mohli spolehnout na posily z Policie ČR, Vězeňské služby ČR, Armády ČR a Vojenské policie, kteří se skvěle ujali rolí rozhodčích, vedoucích skupin, zakladačů vzorků drog a tabáku či figurantů v soutěžních disciplínách pro všestranné psy.

Ruku k dílu ovšem tentokrát výrazně přiložili i odborníci místní, a to v oblasti gastronomie. Že jsme při soutěžích mohli od psovodů vidět vpravdě excelentní výkony, je nesporně také výsledkem řádné péče o jejich bříška, naplňovaná třikrát denně poctivou českou a vpravdě domácí stravou z dílny kuchařského týmu z Obecního úřadu v Heřmanicích.

Skupinka dobrovolníků okolo starosty obce Ládi Stříbrného nám pak také s velikou ochotou zajišťovala občerstvení jak na sluncem vyprahlém fotbalovém stadionu v Dětfichově, tak v rámci společenského večera v Kulturním domě v Heřmanicích. Výraznou výpomocí obce byla i možnost využít ubytovacích kapacit a také nově zbudovaného sociálního zázemí na Obecním úřadě v Heřmanicích.

Vlastní třídní soutěžní klání probíhalo podle předem stanovených disciplín – psovodi specializovaní na tzv. pachové práce vyhledávali vzorky drog a tabáku v osobních vozidlech, zavazadlech a místnostech, v kategorii drog pak také v autobusech a nákladních vozidlech a v kategorii tabáku v železničních vagónech a v rekreačních chatkách. Kromě heřmanického střediska tak za jednotlivými soutěžemi skupiny vyjízděly do areálu MHD, ČD a vojenského útvaru v Liberci, ale také do Campu Kristýna v Hrádku nad Nisou a do základních škol ve Frýdlantě, Hrádku nad Nisou a Novém Městě pod Smrkem a na obě fotbalová hřiště v Dětfichově. U psů všestranných se disciplíny týkaly vyhledávání a zadržování pachatelů v terénu nebo řešení situací, kdy pachatelé zaútočí proti příslušníkům ozbrojených sborů, a tyto zajímavé scénáře bylo možno sledovat jak v našem středisku, tak ve venkovních terénech nebo například v areálu bývalé mateřské školky v Dětfichově. Vedle těchto speciálních disciplín pak absolvovali všichni psovodi také povinné disciplíny poslušnosti.

Že akce podobného formátu umíme v Heřmanicích pojmout ve velkém stylu, vám potvrdí každý, kdo měl kdy čest se našich kynologických šampionátů zúčastnit. Samotným soutěžím předcházelo slavnostní přijetí všech účastníků v historické obřadní síni frýdlantské radnice, které uvítali starostové města Frýdlantu a obce Heřmanice a zástupci Generálního ředitelství cel a Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR, obohacené hudebním programem v podání učitelů a žáků Základní umělecké školy ve Frýdlantě.

Vzájemná přátelství pak mohli účastníci šampionátů utužit na dvou kulturních večerech. Ten první se nesl ve znamení country stylu s hudební skupinou Sešlost v legendární trampské hospodě Hausmanka - U Kozy a ten závěrečný se konal v kulturním domě v Heřmanicích. Mezi atrakcemi tohoto večera bylo vystoupení čtyřčlenné taneční skupiny Takt z Liberce, dále pak tanec se psem mistryně republiky I. Ištvánkové z Prahy a pole-dancing v podání Dua Bonitas z Liberce. Na této kulturní akci pochopitelně nemohlo chybět ani vystoupení unikátní místní hudební formace, našeho Heřmánku, jehož kapelmajstra Milana Boušu od vystoupení neodradil ani fakt, že ho absolvoval s oběma

Výcvikové zařízení služební kynologie

kotníky zlomenými, na invalidním vozíku... Tomu se říká obětavost a zápal pro dobrou věc!

Společenským vrcholem šampionátů pak bylo čtvrtěční ceremoniální vyhlášení výsledků soutěží spojené s ukázkami výcviku služebních psů naší celní správy. Aktu ocenění vítězů šampionátů dodala velmi slavnostní ráz přítomnost Čestné jednotky Celní správy ČR. Čtvrtěčního oficiálního programu se zúčastnila celá řada tuzemských a zahraničních hostů včetně představitelů managementu Celní správy ČR a ostatních bezpečnostních sborů, sponzorských firem a zástupců krajských, městských a obecních samospráv. Mezi čestnými hosty figuroval hejtman Libereckého kraje Martin Půta, náměstkyně ministra financí JUDr. Alena Schillerová či rada Velvyslanectví Republiky Peru v České republice Oscar Paredes Loza. Škoda jen, že plánované návštěvy pana ministra financí jsme se nakonec nedočkali, i když příjezd jeho ochranky již přímo do našeho střediska avizoval, že je již velmi blízko. Dopolední událost politického charakteru bohužel nakonec způsobila, že narychlo musel změnit plán a místo k nám do Heřmanic se narychlo vrátil zpět do Prahy... (Tak snad příště?)

Z našich letošních šampionátů Celní správy ČR si ti nejlepší odvázejí medaile, všichni si ale, jak již z mnohých ohlasů víme, současně odvázejí i nová přátelství a zkušenosti a krásné vzpomínky na týden strávený u nás v Heřmanicích.

Pokud budu hodnotit letošní šampionáty z osobního pohledu, dovolím si tvrdit, že to byla po dvou již dříve uspořádaných mistrovstvích Evropy psovodů protidrogových psů v roce 2001 a 2004 zatím jednoznačně nejnáročnější mezinárodní akce, kterou VZSK Heřmanice ve své historii zabezpečovalo. Celkový počet 44 startujících psovodů ve třech kategoriích, celý týden více jak 100 tuzemských a zahraničních přímých účastníků a kolegů zabezpečujících organizaci a logistické zabezpečení této mezinárodní akce – věřte, to dá opravdu zabrat. Heřmaničtí tak jako již tradičně i letos ukázali, že se nebojí jakékoli výzvy, a zkušený organizační tým opět šlapal jako švýcarské hodinky. Úspěch této letošní akce je pro nás tak současně potvrzením, že tento organizační tým je schopen téměř všeho, a tak se nebojíme hledět dál dopředu - tuto akci jsme vlastně brali jako generálku na příslibené mistrovství Evropy, které je již v rozpočtu Celní správy ČR plánováno na rok 2018.

*Josef Dušánek,
vedoucí VZSK Heřmanice a vedoucí
organizačního štábu mezinárodních
kynologických šampionátů 2016*

Výcvikové zařízení služební kynologie

V této disciplíně musel psovod se psem najít v časovém limitu tři minut 5 gramů hašíše, které jsou schované v jedné z deseti dřevěných bedýnek. Výkon ruské závodnice Anny Rodchenkové posuzuje na dětřichovském fotbalovém hřišti rozhodčí Mark Rispoli z USA.

Z disciplíny soutěže všestranných psů. Pes si již svého pachatele našel a ukázkově zadržel, za okamžik dostane od psovoda povel „Pust!“ . V roli figuranta se potil instruktor našeho střediska Martin Kobrč, svého psa Coudyho měl perfektně pod kontrolou psovod Tomáš Novák z Hradní stráže, který si ze soutěže všestranných psů odvezl zlatou medaili.

Ceremoniál vyhlášení výsledků mezinárodních kynologických šampionátů uvedla Čestná jednotka Celní správy ČR, která akci dodala velmi slavnostní punc

Výcvikové zařízení služební kynologie

Milí čtenáři, v rámci nabitého programu letošních mezinárodních kynologických šampionátů se nám podařilo odchytil i dva nejvýznamnější návštěvníky, bez nadsázky řečeno VIP světové kynologie, kteří nám pro Heřmanický občasník ochotně poskytli rozhovor. Steve Austin, kynologický expert z Austrálie, který cvičí služební psy na zakázku pro vlády mnoha zemí světa, přijel do Heřmanic už popáté, Američana Marka Rispoliho, který se specializuje na výcvik a certifikaci amerických zejména policejních psů, jsme v Heřmanicích přivítali potřetí. Oba přijali pozvání jako rozhodčí kategorie vyhledávání drog.

Protinožec opět v Heřmanicích

Rozhovor se Stevem Austinem, kynologickým expertem z Austrálie

Steve, pro jakou organizaci pracuješ a čím se zabýváš?

Mám svoji vlastní společnost, která se jmenuje *Steven Austin Animal Training And Consultancy (Steven Austin – Poradenství a výcvik zvířat)*. Necvičím jen psy, ale i rozličné druhy dalších zvířat od goril a slonů přes vydry až po krokodýly, například pro zoologické zahrady, ale 95 % mé práce tvoří práce se psy. Naši psi vyhledávají drogy, výbušniny, v současné době pak nejčastěji ohrožené druhy zvířat a zvířata, pro které jsou tyto druhy potravou - psy cvičíme na vyhledávání trusu těchto zvířat. Novinkou v poslední době, ve které dosahujeme velkých úspěchů, je vyhledávání invazních rostlin, které se do naší země dostaly. Nedávno jsme také dostali zajímavou zakázku na vyhledávání úniků vody z vodovodního potrubí. Voda je totiž v naší zemi velmi drahá a v některých částech Austrálie, kde je poušť, také velmi vzácná, a když už ji tam pracně dostaneme, je potřeba zajistit, aby z potrubí neunikala.

Máte i u vás podobné kynologické šampionáty jako tyto?

Ano, posuzoval jsem na podobných šampionátech u nás v Austrálii, ale nikdy v tak velkém rozsahu jako nyní zde u vás. Vy, Češi, jste odvedli obrovský kus práce, hlavně z hlediska organizace. Mám svoji vlastní malou firmu a vím, jak obtížné je cokoli administrativně připravit. A to nedělám vůbec nic složitějšího, v podstatě jen odpovídám na e-maily a dělám výběrová řízení, ale umím si představit, jak i finančně náročné je připravit akci takového formátu. Je ale skvělé, že tu mohu s vámi být a setkávat se s lidmi, a dokonce si myslím, že v mnoha ohledech se náklady na tuto akci mohou jednoznačně odepsat proti tomu, co se vaši instruktoři a psovodi naučí od ostatních instruktorů a psovodů na této akci. To je hodnota, která se penězi vyčíslit opravdu nedá. A i já jsem se zde shodl při hovoru s kolegy z ostatních zemí, kdy srovnáváme, co kdo dělá a jak, že vždycky si z těchto hovorů vyberu něco nového, čeho využiji v další práci, a doufám, že i oni si zase třeba vyberou něco z toho, o čem jsem mluvil já. Takže v závěru, i když jsou takovéto akce určitě finančně náročné, rozhodně stojí za to a je výborné, že se konají.

Výcvikové zařízení služební kynologie

Jak bys zhodnotil úroveň našich šampionátů (kvalita psů, psovodů, organizace, doprovodných programů...)?

Má to špičkovou světovou úroveň. Zvládnout sezvat na tři dny tolik zahraničních týmů, nadirigovat šestkrát osm různých lidí na jedno místo ve stejný čas, a to dvakrát denně a tři dny za sebou, je obrovský výkon, k tomu vše administrativně připravit, všechny ubytovat, přepravovat a krmit – jedná se opravdu o akci světové úrovně, s tím, že vím, co říkám, protože se podobných akcí pravidelně účastním.

Baví tě vracet se na kynologické akce a soutěže Celní správy ČR?

Mám je moc rád a důkazem toho je určitě to, že si zaplatím letenku až sem, a navíc ztratím týden svého pracovního času. Ale určitě to vždy stojí za to, i když je to cesta opravdu dlouhá, asi nejdělsí, jaká na Zemi může být, protože než se dostanu od sebe z domova do Prahy, trvá to asi den a půl.

Co se ti líbí (nebo nelíbí) v České republice a jak vidíš rozdíly mezi naší a tvou zemí?

Každopádně počasí, to nám tento týden vyšlo úžasně. Moc se mi také líbí vaše krajina, protože je velmi odlišná od té naší. Máte ji takovou hezky učesanou, u nás v Austrálii je prostě divočina.

V souvislosti s krajinou a prací psa s ní mě napadá několik srovnání vaší a mojí země. Součástí vašich šampionátů jsou disciplíny poslušnosti. U nás je u psů zvládnutí základních povelů poslušnosti leckdy otázkou života a smrti. Některá divoká zvířata, která v Austrálii žijí, mohou psa i zabít, a to celkem bez problémů, v první řadě jsou to pochopitelně hadi a dále třeba krokodýli nebo divocí psi, kterých u nás žije velmi mnoho. Když tedy takovéto divoké zvíře spatříme, musíme dokázat psa k sobě co nejdříve přivolat nebo ho zastavit.

Dále je v Austrálii i s ohledem na povahu krajiny nutné učit psy označovat cílový pach pouze pasivně (*tzv. pes poukáže na nalezený pach pouze zaujetím nějaké polohy - na rozdíl od značení aktivního, kdy např. štěká, škrábe apod., pozn. aut.*). Při práci s ohroženými druhy zvířat je pasivní forma značení nutná, někdy totiž pes značí až 15-20 metrů od cílového pachu a je to leckdy hodně zajímavé. Pes značí pouze pohledem upřeným na dané místo. Neučíme psy, aby současně zaujali polohu vsedě nebo vleže, protože prostředí, ve kterém pracujeme, někdy tuto polohu vůbec neumožní zaujmout.

Steve, svěříš se na závěr čtenářům Heřmanického občasníku se svým názorem na české pivo?

Je to druhé nejlepší na světě. Jedničkou je u mě pivo, které se jmenuje JAMES BOAGS a vyrábí se v Tasmánii. Nemohu zapřít, že to mi chutná nejvíc, asi to je tasmánskou vodou, ze které se vyrábí, ale uznávám, že české pivo je těsně za ním :-)

Výcvikové zařízení služební kynologie

Američtí protidrogoví psi měli na týden volno, jejich cvičitel si na týden odskočil do Heřmanic

Rozhovor s Markem Rispolim, kynologem z americké California Narcotic Canine Association

Marku, pro jakou organizaci pracuješ a čím se zabýváš?

Mám svoji vlastní společnost. U nás ve Spojených státech to je trochu jinak, protože výcvik služebních psů pro bezpečnostní složky provádějí ve velké většině soukromí dodavatelé, a proto je obvyklé, že služebního psa například policie vykupuje od soukromých firem. Organizace, pro kterou pracuji, se jmenuje *California Narcotic Canine Association* (*Kalifornská kynologická protidrogová asociace*) a soustředí se výhradně na výcvik služebních psů pro bezpečnostní složky. Cvičíme psy hlídkové, psy na vyhledávání výbušnin, OPL, tabáku a pašovaného zboží, jako jsou například mobilní telefony či média pro ukládání elektronických dat, i psy využívané pro ochranu přírody a vyhledávání produktů CITES. Máme po celém světě asi 900 členů na 5 kontinentech, každoročně také pořádáme velkou mezinárodní kynologickou konferenci, které se zúčastnil i vedoucí vašeho střediska pan Dušánek. Tuto asociaci jsem založil, jsem členem její správní rady, právně ji zastupuji, jsem ve výcvikové komisi a mám také certifikaci pro všechny disciplíny, ve kterých psy připravujeme.

I v USA máte všestranné či hlídkové psy, jejichž práci máme možnost vidět i zde na našich šampionátech. Kdy a jak se u vás využívají a pracují podobně jako zde?

Ano, v USA máme psy čistě hlídkové a psy vycvičené na kombinaci dvou kategorií (např. hlídkový pes vycvičený současně k vyhledávání bomb či narkotik). Řekl bych, že naši hlídkoví psi se využívají hodně podobně tomu, co jsem viděl u vás, pro prohledávání budov, zatýkání pachatelů či jejich sledování. Dále jich využíváme pro zajištění bezpečnosti úředních osob.

Myslíš tím něco podobného jako například Hradní stráž, která u nás zajišťuje bezpečnost prezidenta, jejíž psovod je také u nás na šampionátu?

Ano. Jde o zajištění bezpečnosti vysokých vládních představitelů, kdy využití služebních psů je součástí jejich „bezpečnostního balíčku“, kde pes slouží jako další ochranná vrstva. Obecně máme dva různé typy psů. Psi na vyhledávání výbušnin se obvykle využívají pro prověření míst, kterými takováto osoba prochází nebo na kterých bude následně vystupovat. Tyto psy nikdy nevidíte. Dalším typem hlídkových psů, kteří jsou více vidět a kteří jsou více součástí otevřeného scénáře, jsou psi, kteří jsou aktivně využíváni na zajištění bezpečnosti na místech, kde se shromažďuje větší množství lidí, a slouží především jako zstrašující prostředek.

Jak bys zhodnotil úroveň našich šampionátů (kvalita psů, psovodů, organizace, doprovodných programů...)?

Výcvikové zařízení služební kynologie

Víte, u nás pořádám mezinárodní kynologickou konferenci. Je jednoduché, když vaším jediným úkolem je zaplatit si letenku a dorazit na místo. Nikdo si ale neuvědomuje, kolik hodin času je nutno strávit v zákulisí takovéto akce, než vůbec začne, tak, aby její průběh navenek působil hladce. To neví nikdo, kromě lidí, kteří jsou za tím. A ze zkušeností, které mám, je tato vaše akce naprosto skvělá. Víím, že Josef a jeho tým strávil bezpočet hodin, aby to navenek pro oči účastníků působilo tak pohodově a bezproblémově. Logistika spojená s akcí tohoto rozsahu, s tolika zahraničními účastníky a za přítomnosti všech bezpečnostních složek z vaší země je zcela mimořádný a náročný úkol. Rozhodně se to neděje tak, že si v pátek řeknete, že v pondělí uděláte šampionát. Nikdo, kdo podobnou akci neorganizoval, si neuvědomuje, jaké úsilí takto úspěšný průběh vyžaduje.

Co se ti na našich šampionátech líbí nejvíc?

Nejvíc se mi tu líbí to, co se mi na kynologických akcích líbí vždycky. Takovéto akce dávají příležitost psodům, kteří třeba nemají stejné zázemí, zúčastnit se velké akce a porovnat své zážitky s ostatními, naučit se něčemu novému, vyměnit si nápady, sdílet teoretické poznatky. V rámci takovýchto akcí probíhají navíc setkání psodů ze stejného regionu, takže pokud se někde děje něco obzvláště zajímavého, někdo se třeba setkal s novým fíglem pašeráků, mohou si psodí tyto zkušenosti z praxe vzájemně předat. A to je důležitým úkolem takovýchto akcí: nejde jen o to sem přijet a se psem se zúčastnit předepsaných disciplín soutěží. Děje se zde opravdu mnohem víc než to, že psod vypustí psa z kenelky a předvede s ním nějaké cvičení. Vzájemná pospolitost a kamarádství, které mezi kynology v tomto prostředí funguje, se jinde najít nedá. A to se mi na tom nejvíc líbí. Tato akce, nebo jakákoli jiná podobná kynologická akce, dává psodům příležitost růst i jako team. A když mluvím o psoděch, mám na mysli vždy dvojici psoda se psem. Máte psoda a máte psa, ale tým tvoří až oni dva dohromady. Vííte, akce, jako je tato, může někomu připadat jako bezvýznamná kapka vody v oceánu. Ve skutečnosti však takováto kapka způsobí vlnový efekt a jde dál od pobřeží k pobřeží, od jedné země do druhé a po celém světě.

Z hovorů s Josefem Dušánkem a dalšími z organizátorů jsem vycítil, že by zde rádi viděli ještě víc zahraničních týmů. Uvědomuji si, že jde o české národní, a ne mezinárodní šampionáty, ale myslím, že by bylo opravdu velmi přínosné pro nějaké z dalších zemí být také při tom. Víím, že to je vždy otázka peněz, ale opravdu věřím, že by bylo skvělé pro některé z menších celních správ se moci také zúčastnit a odvézt si s sebou něco ze znalostí a zkušeností, které by převzali od českých celních kynologů, kteří, jak jsem si dobře vědom, jsou informačním centrem a ukázkovým příkladem pro celní kynologii v této části světa. Po každé akci tohoto typu je dobré se zkusit společně zamyslet nad tím, které detaily by mohly být třeba příště lepší. I když, jakmile se přiblížíte k dokonalosti, už se mnoho zlepšovat nedá :-). Jako pozorovatel z venku a jako rozhodčí mohu říci, že zde to perfektní bylo.

Co si z našich šampionátů odvezeš domů?

Jednoznačné nádherné vzpomínky. S řadou představitelů vaší celní správy se znám léta. Nikdo nenabízí lepší pohostinnost a laskavost než lidé v České republice. A říkám to s tím, že jsem procestoval celý svět.

Výcvikové zařízení služební kynologie

Co se ti líbí (nebo nelíbí) v České republice?

Lidé v České republice jsou úžasní a stejně úžasná je i vaše země. Do Čech jezdím kupovat psy od roku 1990, takže jsem zde již něco zažil. Kdyby nějak šlo zařídit, že bych se naučil váš jazyk, tak bych uvažoval, že bych zde jednou chtěl žít. Ale to zařídit neumím :-)

Marku, a tvůj názor na české pivo?

Toho nebude nikdy dost!

Martina Strnadová, VZSK Heřmanice

Obrázek vlevo: Kynologický expert Steve Austin z Austrálie dává rozhovor pro Heřmanický občasník

Obrázek vpravo: Porada komise rozhodčích. Mark Rispoli z USA (uprostřed) komentuje výsledky soutěží druhého soutěžního dne. Na fotografii též další dva rozhodčí, Steve Austin z Austrálie (vlevo) a Arjan Van Empel z Nizozemí (vpravo). V popředí půllitry svijanského piva, na které naši hosté nedali dopustit.

Obrázek vlevo: Rozhodčímu Markovi Rispolimu z USA se před disciplínou představuje psovod Rudolf Zahradník z Celního úřadu pro Královéhradecký kraj

Obrázek vpravo: Rozhodčí Steve Austin opakuje soutěžícím pravidla disciplíny vyhledávání drog na nákladních vozidlech

Výcvikové zařízení služební kynologie

Psovod z Moldávie, vycvičený před pěti lety v našem středisku, přijel změřit své síly s českými i zahraničními kolegy

Pár otázek pro Eduarda Turcana, jednatřicetiletého psovoda z Celní správy Moldávie, který se svým čtyřletým belgickým ovčákem malinois přijel na naše šampionáty soutěžit v kategorii vyhledávání tabáku.

Edo, zúčastnil ses před tímto závodem již nějakých jiných podobných šampionátů?

Ano, v roce 2015 na národních šampionátech v Moldávii jsem získal první místo v kategorii vyhledávání cigaret a v tomto roce, před měsícem, jsem se zúčastnil soutěže v ukrajinském Kyjevě, kde jsem opět v kategorii vyhledávání cigaret získal druhé místo. A dnes jsem tady u vás.

Jak hodnotíš náročnost jednotlivých disciplín?

Poslušnost znám, protože jsem byl zde v Heřmanicích na základním kurzu. Některé disciplíny pachových prací jsou pro mě ale nové. U nás v Moldávii nehledáme například v místnostech nebo v kempinkových chatkách, ale jen na autech a na autobusech.

V roce 2011 jsi u nás prošel s předchozím služebním psem základním kurzem. Nyní máš psa dalšího. Pomáhají ti nějak zkušenosti ze základního kurzu zde v průběhu soutěží?

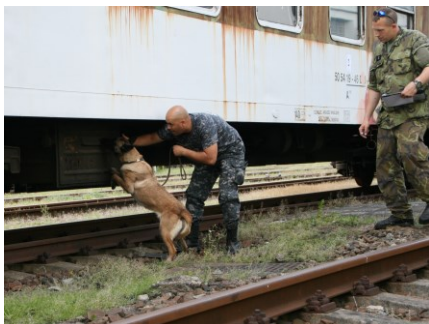
Metodikou výcviku, kterou jsem zde prošel, prošel úplně stejně i pes, se kterým jsem k vám nyní přijel. Měl jsem navíc to štěstí, že v roce 2011 jsem v rámci svého základního kurzu mohl zhlédnout i vaše mistrovství republiky ve vyhledávání tabáku, které tu v té době také probíhalo. Ale například oproti kolegovi, který zde soutěží v kategorii vyhledávání drog, ale výcvikem u vás neprošel, jsem určitě ve výhodě.

Můžeme se na tebe těšit i na našich příštích šampionátech?

Jestli mě pan Dušánek opět pozve a pokud na to budou prostředky, s radostí zase přijedu.

A jak se ti u nás v Heřmanicích líbí?

Moji rodiče v Čechách pracovali, takže já se tu cítím jako doma.

Martina Strnadová, VZSK Heřmanice

Železniční vagóny už na nádraží v Heřmanicích bohužel již nenajdeme, a tak si musel Moldavec Eduard Turcan vyjet za disciplínou vyhledávání tabáku v železničních vagónech do Liberce. Se služební fenkou Ofelií-Donnou měli deset minut na to, aby našli 200 kusů cigaret ukrytých buď vně, nebo uvnitř vagónu. Zkušenému rozhodčímu Ondřeji Novotníčkovi z Armády ČR pak neunikla ani ta nejmenší chybička.

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Dětský den se vydařil

Obecní úřad ve spolupráci s hasiči a Sokolem připravil na sobotu 4. června 2016 zábavný program k Mezinárodnímu dni dětí. Ještě čtvrt hodiny před zahájením to nevypadalo moc nadějně. Od oběda trochu strašilo počasí občasným hřměním a pořadatelé se obávali, jestli to rodiče dětí neodradí. Všechno ale dopadlo dobře a kolem 15. hodiny už se prostranství za hasičárnou začalo plnit dětmi i dospělými. A měli se všichni na co těšit.

Hasiči upoutali hlavně kluky, protože jim připravili sjezd po lanovce, která jim normálně slouží k evakuaci lidí z hořících objektů. A když si mohli vyzkoušet sestřelení plechovek proudem vody, možná se v některém z nich probudila touha být jednou taky hasičem. Kdo ví?

Pozadu v zájmu dětí nezůstaly ani další atrakce. Kdo by odolal nezkusit chůzi na chůdách a chůdičkách nebo umění udržet se na skákacím míči, případně zazávodit si v běhu v pytlí? Prolézací tunel taky neměl chybu. Zdánlivě jednoduchým se zdál úkol trefit se tužkou do několika otvorů v desce. Jenomže ta tužka byla přivázaná na provázku, upevněném vzadu kolem pasu. No, zkuste to!

Cestou ke skákacímu panákovu se děti mohly zastavit u ruských kuželek, kde jim komisař trochu zjednodušil pravidla a povolil přímé zásahy. Po střílení kuličkami na terč bylo možno odpočinout si od tělesné námahy a pokusit se sestavit puzzle. Byly připraveny ve dvou verzích – pro menší a větší děti. Po splnění každého úkolu čekala na děti odměna. Nejvíce se asi děti vyřádily v pění a potom když se stříkaly navzájem.

Na závěr ještě následovalo sladké překvapení v podobě nakrájeného ovoce.

Za zdařilou akci se skrývá obětavá práce organizátorů, kterým je třeba vyslovit poděkování a zároveň vyslovit přání, aby nezůstalo jen u ní. Je z čeho vycházet! Poděkovat se sluší i všem místním sponzorům.

oba

Heřmanické kukátko

Bylo nás pět

Přesně tolik nás bylo, kdo jsme se zúčastnili 15. května zájezdu do Terezína, pořádaného Českým svazem bojovníků za svobodu v rámci celostátní vzpomínkové akce Terezínská tryzna. Cesta byla zdarma, stejně jako prohlídka Malé pevnosti, která byla svědkem nelidského týrání vězňů nacisty za druhé světové války. Na zpáteční cestě jsme se zastavili na hřbitově v Novém Boru, kde zdejší vlastenci znovu obnovili pomník hrdinům rumburské vzpoury,

postřeleným na konci 1. světové války. Ten původní totiž v té druhé válce zničili nacisté.

Organizátoři zájezdu nám slíbili, že za rok se bude konat opět. Přijďte se k nám!

At' žijí duchové!

V neděli 12. července se několik rodin s dětmi zúčastnilo zájezdu do Prahy na představení rodinného muzikálu **At' žijí duchové!** Šlo o moderní pojetí slavného filmu režiséra Oldřicha Lipského a byl pro nás příjemným zpestřením nedělního odpoledne. Přispěla k tomu i hasičská avie, která nás bezpečně dovezla tam i zpět.

Heřmanické kukátko

U sousedů se slavilo

Sto čtyřicet roků, to už je panečku pořádný věk. Toto výročí slavili v sobotu 16. července v sousedních Kunraticích. Jenomže se nejednalo o žádného z občanů, ale o výročí zrození první jednotky dobrovolných hasičů v obci v roce 1876.

Na slavnost se sjeli i hasiči ze Stráže, Dětrichova, Heřmanic, Višňové a Větrova. Právě poslední dva jmenované SDH oslaví stejné výročí v nejbližších dnech, do Dětrichova se můžete vypravit v sobotu 6. srpna.

Pořadatelé připravili zajímavý program, který neušel pozornosti ani regionální televizi. Diváci měli možnost spatřit některé dovednosti hasičů, velmi působivá byla ukázka profesionálních hasičů z Raspenavy, vyprošťování zraněného řidiče z havarovaného auta. Zaujala i hasičská drobotina při ukázce štafety dvojic. Bylo možno prohlédnout si hasičskou techniku od historické až po tu současnou. A v prostoru zbrojnice byly k nahlédnutí hezké obrázky dětí s hasičskou tematikou. Přítomné děti se také nenudily, plně je zaměstnávalo skákání na skákacím hradě a sousedním domečku.

Atmosféru oslav umocnil svým vystoupením náš Heřmánek a po něm až do večera DJ Milan Mazánek. Hlady ani žízní rozhodně nikdo netrpěl, všeho bylo dost. Heřmaničtí hasiči se osvědčili v rolích výčepních a mistrů grilu.

Mezi přítomnými hosty nechyběli starostové sousedních obcí, svou účastí podtrhli význam akce i kandidát na senátora, starosta Chrastavy Ing. Michael Canov a krajský koordinátor Svazu dobrovolných hasičů pan Vladimír Maxa. Moderování celé akce se zdárně zhostil starosta Kunratic pan Milan Götz.

oba

Heřmanické kukátko

Náš rozhovor

Letos je tomu právě 10 let, kdy vznikla místní dudácká kapela Heřmánek. Není to právě obvyklé, aby ne zrovna velká obec na severu Čech měla vlastní kapelu a dudáckou k tomu. Proto jsem požádal o rozhovor kapelníka souboru **Ing. Milana Boušu**.

Milane, jak to všechno začalo?

Jak začít? Snad okamžikem, kdy se mi do rukou dostaly dudy. Na dudy jsem si přál hrát už od mých studentských let, kdy jsem měl k Domažlicku i určité citové vztahy. Nicméně tehdy byl tento nástroj pro mne jako pro studenta cenově nedostupný, a tak mne osud zavál do jiných muzikantských končin. Tehdy jsme s kamarády měli country&westernovou kapelu, a tak jsem hrál na basu, mandolínu, kytaru... Ten sen se mi splnil až asi před deseti lety, kdy jeden můj dobrý přítel přivezl dudy od dudaře z Domažlicka a ty byly snad původně určené pro hudební školu v Liberci. Nicméně když jsem je oblékl a zkusil jsem si na ně zahrát, už jsem je ze sebe nesundal. A od té chvíle to začalo. Škole pak kolega musel přivést dudy jiné (smích ☺).

Myslel jsem samotný Heřmánek?

Co se týče samotného Heřmánku, tak poté, co jsem hrál na dudy nejprve sám a učil jsem se nejprve alespoň několik písniček z Plzeňska a Domažlicka, hrávali jsme po různých akcích ještě s jednou dudačkou z Liberce, Terezkou Wimmerovou, a dělali jsme si tak radost sobě i okolí. I přihodila se událost, že Heřmanice vyhrály v soutěži Vesnice Libereckého kraje v roce 2006 a zároveň získaly i 3. místo v soutěži Vesnice roku ČR 2006. Byla to tehdy velká sláva, a tak v místní hospůdce vznikla myšlenka na této akci při vyhlásování vítězů zahrát jako místní dudácká kapela. Nacvičili jsme rychle několik písniček, rozšířili obsazení nástrojů a myslím, že jsme tehdy vzbudili veliké veselí poroty a přítomných na sále v místním kulturním domě. Od té doby tvrdíme, že tuto cenu Heřmanice získaly hlavně díky našemu vystoupení a zejména písni na jednu známou melodii - Žádnej neví, co jsou Heřmanice... (smích ☺). Název Heřmánek, myslím, tehdy navrhl Mirek Kozák a od té doby se prezentujeme jako „jedna z nejlepších dudáckých kapel v Heřmanicích“. Já jsem si k nástroji pořídil originální chodský kroj, ostatní svými kostýmy představují něco jako místní vesnickou směsici (pradlena, šenkýřka, řezník apod.).

Kolik členů se v kapele vystřídalo? Jaké je současné složení?

Tak nejprve dlužno říci, že nejde o nějakou trvalou a pevnou hudební formaci, jak by se čekalo, nýbrž o volné sdružení přátel, kteří mají tu muziku rádi a rádi také pro to něco chtějí udělat. Během těchto posledních deseti let s námi samozřejmě hrála řada dalších kamarádů, nebudu je všechny jmenovat, abych na někoho nezapomněl, většinou však z okolních regionálních kapel, jako je např. Modrotisk, Valdštejnka, liberecký Big o´Band, Old Stars traditional band a další. V poslední době však je obsazení víceméně stabilní, tedy: dudy Milan Bouša, klarinet Honza Bubeník, trubka Václav Vocásek, basa Miloš Virt nebo občas Milan Bouša ml., valcha a další chrastaněty Edita Boušová, fanfrnoch Eliška Dvořáková, někdy ukulele Jirka Vacek a zpěv Jana Seifertová. Ale jak jsem již řekl, obsazení se může měnit.

Náš rozhovor

Jaký máš vlastně osobní vztah k dudám?

Je to zejména radost z hraní na tento nástroj a vůle se o tuto radost podělit s ostatními. V žádném případě nechceme napodobovat či imitovat profesionální lidové soubory, kterých je v republice dost. Navíc není tato hudba pro náš region typická – zde byly veškeré tradice válkou většinou zpřetrhány - nicméně jsou tyto jiho- a západočeské lidové písničky trvalou součástí naší kultury, většina z nás je má někde v podvědomí uloženy už od dětství. Určitě si řada lidí ještě pamatuje pořad v rozhlase Hrají a zpívají Plzeňáci, jen těch příležitostí si je zazpívat je už nějak málo. Pamatuji si ještě, že harmonika bývala častou součástí našich hospod, no, doba je trochu jinde a je to, myslím, škoda. A tak jsme vždy potěšeni, když na vystoupeních vidíme, že si ty písničky s námi řada lidí ráda také zazpívá. Děláme to spíše humornou a „jednodušší formou“ tak, abychom nenudili, ale spíše těmito písničkami zaujali.

Letos má tedy být desáté výročí založení kapely. Co pro tuto příležitost chystáte?

Ano, to je také důvod, proč jsme se rozhodli toto desáté výročí existence kapely oslavit tím, že uspořádáme pro všechny občany v Heřmanicích (ale i ostatní veřejnost) celodenní hudební akci, kam pozveme řadu našich muzikantských přátel, kapel různých žánrů, takže si, myslím, každý přijde na své. Po dohodě s obcí Heřmanice jsme našli vhodný termín v sobotu 27. 8. 2016. Shodou okolností zde končí i řezbářské sympozium, takže se můžete potěšit i pěknými výtvary ze dřeva. Můžete se dále těšit např. na vynikající tradiční dixielandovou kapelu Old Stars, výbornou dechovku Valdštejnka, excelentní ukázkou moderního jazzu v podání místního majitele sklárny pana Josefa Novotného, známou C&W kapelu Namodro, folkovou a country kapelu Všudedoma, zahrají i známí Liberečtí harmonikáři a další seskupení. Heřmánek zde samozřejmě také bude mít svůj prostor. Večer pak počítáme, že se bude hrát k poslechu formou „jam session“ a doufáme, že nám vyjde i počasí a všichni se dobře pobaví. Součástí této akce během dne bude i ukáзка výcviku služebních psů z místního Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy ČR nebo ukáзка pilotáže dronu s natáčením na kameru z výšky. Tedy zajímavé akce i pro celou rodinu s dětmi, které mohou využít přilehlé hřiště. Chceme také touto cestou poděkovat všem sponzorům a obci Heřmanice, s jejichž pomocí můžeme akci uspořádat. Srdečně vás všechny zveme ☺.

Kde všude jste již vystupovali?

Rádi zahrajeme na akcích, jako jsou různé poutě, dožínky, hudební festivaly, apod. V poslední době jsme s malou zdravotní přestávkou například hráli na akcích v Kryštofově Údolí, Jablonci, Machníně, Liberci, Frýdlantě, Bedřichově, Chebu, Františkových Lázních, Turnově, Jilemnicích, Klokočí, Cvikově, Kokoříně, Železném Brodě, na Moravě ve sklípčích a na dalších místech. Všude samozřejmě propagujeme naši obec a Heřmanice se vyskytují i v textech několika našich písniček.

Náš rozhovor

A co zahraničí, hráli jste někde mimo republiku?

Heřmánek je zván i na různé akce v rámci trojmezí do Německa a Polska, k Lužickým Srbům, pravidelně se společně s obcí Heřmanice účastníme družebních akcí v Pieńsku a na dalších místech. V roce 2012 jsme byli pozváni do studia rádia Wrocław, kde jsme - bez přípravy - nahráli CD. Je to sice na nahrávce slyšet, ale číší z toho ta bezprostřednost a radost. Několikrát mi poté volali přátelé z Polska, že Heřmánek „běží“ na vlnách polského rozhlasu.

Doneslo se mi, že jsi venku hrál i sám.

Já osobně jsem si zahrál i v cizině, např. v Madridu, na hradě v Edinburgu, na festivalu česko-slovensko-francouzského přátelství v Paříži, na Kypru, v Bruselu.... Letos v červnu jsem si opět po mnoha letech zahrál – tentokrát na dudy - i na Portě v Ústí nad Labem s mou bývalou C&W kapelou a bylo to moc fajn.

Zážitky, zajímavosti?

To víš, při hraní se přihodí spousta humorných situací, na které se pak rádo vzpomíná, poznáte řadu dalších zajímavých lidí a muzikantů. To by bylo na další dlouhé povídání. Tak snad někdy příště.

Plány do budoucna?

Jednoduché – rádi bychom, aby nám radost z hraní vydržela a aby to tak cítili i ostatní. Chceme se naučit další pěkné písničky, uvažujeme ještě o natočení dalšího CD, ale to se ještě uvidí...

Děkuji za rozhovor a přeji hodně dalších let rozdávání radosti lidem i sobě.

Heřmánek na Rohozeckých slavnostech 2014

Kulturinsel Einsiedel v Německu 2012

Olda Bařka

Folklorní festival v Polsku 2012

Zajímavosti

Dračí lodě

Začátkem léta se naší obcí nese jako lavina slovo Dračí lodě. Víte však, co to je?

Oblékněte kimono, dejte si nějaká cinkrlátka do vlasů, obličej si bíle napudřete, červenou rtěnkou si udělejte malé srdíčko na rtech a na nepohodlných žabkách spěchejte k řece. Přenesli jsme se o více jak 2000 let a nacházíme se ve starověké Číně. Dračí lodě jsou na počest boha vody Draka. A právě zde je zrod tohoto sportu.

Moderní historie sahá do roku 1976, kdy se v Hongkongu pořádal první festival dračích lodí, až doposud je to vždy pátý den v pátém měsíci (5. 5. 2016), tento den je v Číně jako státní svátek. Odtud se pak bleskově rozšířil do celého světa. V současné době je více jak 50 miliónu sportovců z více než 50 zemí světa. Jsou pořádána MS i ME. Delegáti ze všech zemí se snaží, aby dračí lodě byly zařazeny do programu olympijských her. Držme jim palce.

Jak vypadá?

Je to otevřená kanoé dlouhá 12,5 m, na špici je zdobena dračí hlavou a dračím ocasem na zádi. Celý trup je pomalován, jako by kanoé měla šupiny. Samotná loď váží 250 kg. Usazeno je na ní 20 pádlujících (10 napravo a 10 nalevo), na špici sedí čelem k pádlujícím bubeník (sedí na malé stoličce a udává rytmus pádlujícím) a na zádi stojí kormidelník. Plná loď může vážit až 2 tuny! Kategorie se dělí podle věku a pohlaví (jezdí i mix). Další dělení je podle zkušeností na kategorie FUN (čti FAN) kde jsou začínající posádky, a pak Grand Prix, kde jsou pokročilejší posádky. Jezdí se na tratích 200 m, 500 m, 1000 m a 2000 m.

Kdy se dostaly k nám?

Vraťme se ale zpět do Čech. Kdy a kdo vlastně donesl k nám dračí lodě? Píše se rok 1997 a nad půllitrem českého piva seděli Sebastián Pawlowski a Hajo Libor. Oba tito muži přemýšleli, jak oživit sportovního a společenského ducha Prahy, hlavně aby to bylo zajímavé a u vody. Nápad převzali z Německa, kde se závody dračích lodí pořádaly. Nakoupili lodě a v roce 1998 mohlo startovat první klání, které přilákalo i zahraniční posádky.

V roce 2002 je sestaven reprezentační tým, ve kterém naleznete taková jména, jako je Martin Doktor (olympijský vítěz v kanoistice), Václav Chaloupka (legendární veslař), nebo dokonce mistr světa v kanoistice Petr Čáp Procházka, který je i šéftrenér. A ze světových šampionátů sbírají cenné kovy. Tento sport je nejtýmovější na světě.

Takže pokud sestavíte skupinu 22 bláznů, nebojíte se vzít pádlo do ruky a máte chuť ukázat, co ve vás je, pak si tento sport zkuste, protože je to nezapomenutelný zážitek. I drobná dívka o hmotnosti 50 kg může mít páru jako stokilový chlap. Snad se tímto článkem nikoho nedotknu.

-iw-

Informujeme

Plán akcí srpen až prosinec

- Srpen: Kinematograf Pavla Čadíka (9. 8.)
Řezbářské sympozium (24. - 28. 8.)
10 let od založení dudácké kapely Heřmáněk (27. 8.)
- Září: Zájezd na Zahradu Čech – Litoměřice (9. -17. 9.)
Vzpomínkové setkání u skály O. Kodeše (23. 9.)

Fotbalový turnaj O pohár starosty
- Říjen: Hledání pokladu
- Listopad: Drakiáda

Rozsvícení vánočního stromu (27.11.)
- Prosinec: Mikulášská besídka

Adventní koncert

Vánoční sklářské trhy

Obecné pravdy podle moudrých

**Jestliže se člověk hádá s blbcem víc, jak půl minuty,
hárají se už dva blbci.**

Heřmanický občasník, ročník 6, číslo 3. Vydává Obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.

Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com

Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.

Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová.